

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Φρού-Φρού.—'Ορρεός.—Σοφοὶ λόγοι τοῦ Βασι-
λέως.—Τῷ Νίκῳ φεύγοντι (ποίημα).—'Ανθόλιζ.—Χριστόφορος Σαμαρ-
ταΐδης.—'Εντυπώσεις ξένου (ποίημα).—Σκέψεις.—'Εξοχα! Ἀθηνῶν.—
'Ωραῖα, ὦραῖα.—Δέσχη (Σκέψεις ἕνεκα ἐορτῆς). NINA.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὰ ὑπόγεια τοῦ κ. Φιλήμονος ἀπετίναξαν τὰ παλαιὰ των
ράκη κ' ἐνεδύθησαν κομψότατον κοστούμι, ὡς παιδίσκη τὴν
ὁποῖαν βλέπων τὴν Κυριακὴν μόλις ἀναγνωρίζεις ὅτι εἶναι
ἡ δοῦλα τοῦ Σαββάτου.

Ἡ προετοιμασία αὕτη ἔγινεν ὅπως ἐνθρονισθῇ ὁ Αἰὼν.
Τὴν φορὰν αὐτὴν χρυσοῦς Αἰὼν. Τὰς ἀρχὰς τοῦ χρυσοῦ θέ-
λομεν τὰς κρίνει ἅμα ἀκούσωμεν τὸ πρῶτον αὐτῶν του!

Πολὺ πρὶν τῆς 10 Μαρτίου εἶχε συλλάβει ἡ 'Εφημερίς
ἐν ὄνομα διὰ τὸν ἄσπονδόν της φίλον—κ. Τρικούπην. Ἀκό-
μη μέχρι τῆς χθὲς ἡ λεχὼ εἶχε τοὺς συνήθεις εἰς τὴν ἐνδια-
φέρουσαν αὐτὴν κατάστασιν ἐμέτους, τόσον ὥστε οἱ ἀνα-
γνώσται της—οἱ σύζυγοι ἂς ποῦμε—τὴν εἶχον βαρυνθῇ.

'Επὶ τέλους ἡ σιχαμένη μας ἐγέννησεν. Ἄ! εἶναι ὠραϊό-
τατο καὶ 'ξυπνότατο τὸ μικρὸ της' δὲν τῆς μοιάζει ὅλως
διόλου καὶ πολλοὶ ἀποροῦνε ἂν εἶναι ἢ ὄχι ἀπὸ φυσικὸν πα-
τέρα.

Τὸν ὀνόμασεν ἐπὶ τέλους στρατηγὸν Lebœuf, ὃ ἐστὶ με-
θερμηνευόμενον—καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας μ' ὅλον
τοῦτο—τὸ βῶδι. Αὐτὸ εἶναι. Ἄ! νὰ εἴμεθα δίκαιοι, αὐτὸ
εἶναι.

Κυρὰ 'Εφημερίς, θέλεις φίλημα γιὰ τὰ γεννητούρια σου,
κι' ἂς εἶσαι ἄσχημη σὰν πατάτα.

Περίεργον! Ὑστερα ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας τὴν
ὁποῖαν κατὰ πρωτότυπον ὅλως τρόπον ἐδίδας τὸ «Μὴ χά-
νεται» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Κυριακῆς, ἡ 'Εφημερίς γράφουσα
τὴν Δευτέραν περὶ ἄρθρου τινὸς τοῦ «ἀξιοσεβάστου» κ. Ζαῖμη
ἐν ᾧ, ὡς λέγει, ἀναφέρεται κρινόμενῃ, προστίθῃσι τὰ ἑξῆς:

«Θεωροῦμεν ὅτι οὕτω κρινόμεθα καὶ παρ' ὅλου τοῦ κόσμου,
ἂν οὐ τοιαύτην ἐξήνεγκε κρίσιν ὁ κ. Ζαῖμης.»

Τὸ τοιοῦτο ἐμμέσως πως εἶναι ἀναίρεσις τῆς ἰδικῆς μας
γεωγραφίας, καθ' ἣν τὸ Γραφεῖον τῆς 'Εφημερίδος περιέχει
καὶ τὰς πέντε ἡπείρους.

Τώρα λοιπὸν αἱ πέντε ἡπείροι εἶναι ὁ κ. Ζαῖμης· καὶ δὲν
ἔχει ἄδικον ἡ 'Εφημερίς ἀποκαλέσασα κόσμον τὸν γίγαντα
Ζαῖμην, διότι πράγματι ὁ πλανήτης αὐτῆς στρέφεται ὡς
ὕδρῳγειος σφαῖρα, παρουσιάζων εἰς τὰ ὅμματα τοῦ ἔθνους
πότε Ἀσίαν, ὅταν κατὰ τὸν Ἰούνιον ἀπετείνετο πρὸς τὸν
βασίλειά διὰ νὰ τὸν φυλακίσῃ εἰς τὸ 'Ις Καλὲ, πότε Ἀμερι-
κὴν ὅταν κάμνῃ τὸν φιλελεύθερον, πότε Νέαν Ὀλλανδίαν
ὅταν ἄγριεῖ καὶ πότε Εὐρώπην ὅταν ἐξημερῶνται συντη-
ρητικοί, ἐν ᾧ βραδείᾳ ἐπαναστάτης.

Φαντασθῆτε τώρα τὸν μονογενῆ σατυρογράφον μας Ἀν-
νινὸν φιλοτεχνοῦντα τὸν ἀξιοσεβάστον φίλινν τῆς 'Εφημε-
ρίδος ὡς κόσμον, ἐν σχήματι κουλουρίου, ἔμπροσθεν Εὐρώ-
πην καὶ ὀπισθεν Ἀσίαν! Ὁ ποῦς δὲ τῆς σφαίρας θὰ εἶναι
ὁ κ. Καμπούρογλους.

Ἰδοὺ καὶ ὀλίγα στεφανίδια τῆς «'Εφημερίδος». Ἀντι-
γράφομεν ἐνώπιον συμβολαιογράφου κατὰ λέξιν καὶ κατὰ
σχῆμα. «Λέγομεν δὲ ὅτι ἂν ἐξακολουθῇ οὕτως ὁ κ. Τρικού-
πης, οὐδὲ ἡμέραν μίαν ἐννοοῦμεν νὰ μαλακώωμεν τὴν
σκληρότητα τῶν κατ' αὐτοῦ δικαίων ἐκφράσεών μας, ἐν
τοῖς πράγμασι πατάσσοντες αὐτόν.»

Τὰ κυρτὰ εἶναι τῆς «'Εφημερίδος».

Ἀγαπῶν τις τὸ μεταφορικὸν ὕψος ἔλεγε πρὸς ἄλλον
περὶ τινος φίλου του:

—'Εκείνην τὴν ὥραν ἔβγαλε τὰ μάτια του 'ς τὸν περι-
πατον.

— Οὐ τὸν καυμένον!

— Τί μπᾶ καὶ νόμισες ὅτι ἐτυφλάθηκε; Θέλω νὰ σοῦ
πῶ ὅτι κύτταζε γύρω του.

Ὁ Ἀχιλλεύς Παράσχος καὶ ὁ Ἀθεδὶν πασσαὶς ἔγραψαν πρὸ μηνὸς ποιήματα ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον *ὅλα προσεύχονται*, τοῦ Τούρκου ὑπουργοῦ ποιητοῦ ἐμπνευσθέντος πρὸς ἐθνικὴν τιμὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου.

— Μὰ τί διάβολο, ἡρώτα τις, παρωδιαν ἔλαμνε ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου;

— "Οχι, ἀδελφὲ, οἱ δύο μαζί διωδιαν.

Ἀρχαῖος φίλος τοῦ κ. Καρύδη ἐζήτηε παρὰ τινος πληροφορίας.

— Τί νὰ σοῦ κάμῃ ὁ καυμένος, βγάξει τὸ Φῶς του.

Ὁ **Φαλῆς** ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐνεστώτων ἔλεγε: Δὲν φοβοῦμαι τοὺς Τούρκους ἀπὸ θαλάσσης, ἐνόσω ἔχομεν τὴν Ὑδραν καὶ τὰς Σπέτσας. Συλλογισθεὶς δὲ ὀλίγον:

— Ἀ! ἐλησμόνησα, ἔχομεν καὶ ναυτικὸν βασιλεῖα!...

Ἐφθασαν ἐπὶ τέλους αἱ διαληληθεῖσαι εἰκόνες τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ κατάστημα **Γιαννοπούλου καὶ Ρούκη**, ὁδὸς *Αἰόλου*, ὑπὸ τῶν Ἑκατόγχεϊρα.

Τὰς εἰδομεν καὶ μᾶς ἤρσαν— αἱ εἰκόνες δηλαδὴ.

Πλειότερα ἐν προσεχεῖ ἀγγελίᾳ.

Ἐκτακτος παράστασις αὔριον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Θὰ παρασταθῇ διὰ τρίτην φοράν ἡ *Κυρὰ Φροσύνη* καὶ ἡ νέα κωμῳδία τοῦ κ. Σουρῆ **"Ἄλλ' ἂντ' ἄλλων**.

Προμηθευθεῖτε εἰσιτήρια, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇτε νὰ δοκιμάζητε ἀναρρίχημα ἐπὶ δένδρων.

ΟΡΦΕΥΣ

Εἶνε ζήτημα ἂν τὰ δύο ἑλληνικὰ θεάτρα μας εἶνε κέντρα τέρψεως καὶ οὐχὶ μελαγχολίας. Περί διδασκαλίας βέβαια δὲν δύναται νὰ γείνη λόγος.

Πολλάκις μέσῳ τῆς φρίκης τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνθυμήθην τοὺς μακαρίτας μου ὅλους καὶ ἠναγκάσθην νὰ τρέξω ἀμέσως εἰς τοῦ Μπερνιουδάκη ἵνα πολεμήσω τὰ δάκρυα.

Ἄν εἰπῇτε εἰς τίνα τῶν ἀπείρων παρ' ἡμῖν **λογέων νέων** ὅτι πλήττετε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ τὸν Ὀρφέα, παρευθὺς τὰ χεῖλη του τετυλιγμένα εἰς σαρκασμοῦ μειδιάματα σὰς ῥίψουν τὴν στερεότυπον ἐκείνην φράσιν: *Λοιπὸν περὶ φρονεῖς τὴν ἐθνικὴν σκηνὴν, ἄμυσσε!* Περτέργον, ἀλλ' ἂν τάξιον τῆς τόσης *λογιότητος* μας, εἶνε, ὅτι θεάτρον θεωροῦμεν τοὺς ἠθοποιούς καὶ οὐχὶ τὸ δρᾶμα.

Παίζουσιν Ἑλληνεῖς ἠθοποιοί;

Ἄρκεῖ, εἶνε ἐθνικὸν θεάτρον.

Αὕτῃ εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ κριτικὴ ἴσως διότι οἱ Ἕλληνες δὲν γίνονται, ἀλλὰ γεννῶνται κριτικοί.

Εἰς τὴν τακτικὴν τῶν *Ρωμάνων* τοῦ νὰ ἀποκαλῶσιν ἰδικὰς τῶν τόσας ἑλληνικὰς χώρας δύναται τις νὰ διέδῃ ἕνα σκοπὸν, ἀλλὰ, τὸ νὰ ὀνομάζομεν ἡμεῖς **ἐθνικὰ** ὅλα τὰ ἔργα τῶν *ρομαντιστογράφων* τῆς Δύσεως καὶ τῶν δραματογράφων τοῦ Μεσαιῶνος, εἶνε ὅλως ἀκατάληπτον. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι οὐδέποτε θὰ μορφωθῇ **ἐθνικὴ σκηνή**, ἐφ' ὅσον δίδομεν τὸ ὄνομα αὐτὸ εἰς ἔργα μωρὰ καὶ ἠθοποιούς ξυλοσχίστας.

Ὁ Ὀρφεὺς ἔχει περισσοτέραν τοῦ Ἀπόλλωνος ἑλκυστικὴν δύναμιν, καὶ τοῦτο δὲν ἀποδίδομεν εἰς ὅ,τι ἡ ἐρωτόληπτος **Ἀράχνη**.

Οὔτε ὑπεροχὴ ἠθοποιῶν, οὔτε οἰκοπεδοῦχοι, οὔτε ἡ μέχρι πάγου δροσερὰ γειτόνισσα εἶνε ὁ μαγνήτης, ἀλλὰ μόνῃ ἡ συμμαχία τῶν τριῶν κωμικῶν. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ὅταν καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, *ἀναγινώσκονται* *ρομάντσα*, τὸ

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 3

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἐπανῆλθεν εἰς τὰς προτέρας του σκέψεις.— Ἀ! ἡ Βέρθα μου — ἔλεγε — δὲν εἰξεύρεις τίποτε περὶ τῆς ἐπανόδου μου. Εἰς τὴν τελευταίαν μου ἐπιστολὴν τῇ ἔγραφον ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦμαι εἰς τὰς ἀγκάλας της. Καὶ ὅμως, ἐνθ' ὑπέμεινα τσαυτάς ἡμέρας ἔκτοτε μακρὴν τῆς ἀκόμῃ, τὸ διάστημα αὐτὸ μέχρι τῆς ἐσπέρας θὰ μοι φανῇ ὁλόκληρος αἰὼν!

Ὁ Ἐδουάρδος ἦτο μόνος· δὲν εἶχε πρὸς τίνα ν' ἀνακοινώσῃ τοὺς πόθους του, τὴν μέλλουσαν εὐδαιμονίαν του, τὸν ἔρωτά του, δὲν εἶχε πρὸς τίνα νὰ εἰκονίσῃ τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς της Βέρθας του, τὴν ἀφέλειαν, τὴν αἰδημοσύνην, τὴν χάριν, ὅλα ταῦτα ἡνωμένα εἰς ἓν οὐράνιον πλάσμα, τὸ

ὁποῖον δύο ψυχαὶ ἐλάτρευον ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Βαρῶνος Ταρβὼ ὡς πατὴρ καὶ οὗτος ὡς ἐρωμένην. Εἶχεν ἀνάγκην τοῦ δευτέρου προσώπου διὰ νὰ συνδιαλέγεται καὶ ἠνόησε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἔλαβε τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν τῆς Βέρθας, τὴν ὁποίαν ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ καὶ πάλιν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἐξ ὑπαρχῆς.

Παρίσιος 7 Νοεμβρίου

Ἐδουάρδε μου,

Σήμερον συμπληροῦνται ἑπτὰ ὁλόκληροι μῆνες ἀφ' ὅτου εἶσαι μακρὰν μας. Μοὶ ὑπέσχεσο διὰ τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς σου ὅτι ἐντὸς πέντε ἡμερῶν θὰ ἐγκατέλειπες τὸ Λονδίνον. Ἐὰν ἤξευρες πόσον δυσχερὴς εἶναι ἡ θέσις μου! Πανταχόθεν πιεζομένη εἶχον ἀνάγκην τῆς συμβουλῆς σου. Ὁ πατὴρ μου ἐπανῆλθε χθὲς ἀπὸ τῆς Ἑξοχῆς μὲ νέας προτάσεις γάμου! Ἀ εἶχον ἀνάγκην διπλοῦ θώρακος καὶ ἀνδρικοῦ θάρρους διὰ νὰ ἀντιταχθῶ κατὰ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων τοῦ πατρός μου. Χάριν ἐνὸς ὀνόματος οἰκογενειακοῦ εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς του, τοὺς ἱερωτέρους πόθους μας, τὰς γλυκυτέρας μας ἐλπίδας. Χθὲς ἦτο ἡ ἐορτὴ τῶν γενεθλίων σου. Ἐπεσκέφθην τὴν μητέρα σου, τὴν ὁποίαν εὗρον τεθλιμμένην, διότι δὲν εἶχε λάβει ἐπιστολὴν σου. Τῇ ἔδειξα τὸ τελευταῖον γράμμα σου καὶ με ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας της δακρύουσα.